

DE VOORHANG (3) in de Tabernakel hjms

Geliefde broeders en zusters, in Deel 1 en Deel 2 van deze studie hebben we kennis gemaakt met het Voorhangsel. Ook hebben we de geestelijke betekenis bestudeerd. In de Delen 3 tot en met 5 zullen we middels het bestuderen van de vier “dieren” in het hemelse troon gezicht (Openb. 4:6) nog wat dieper op de Voorhang ingaan. In Deel 3 zullen we met name aan de hand van het Woord van God de identiteit van de vier “dieren” trachten te ontdekken. De volgende paragrafen komen aan de orde:

*De vier dieren in het hemelse troon gezicht
Wie zijn deze vier levende wezens?*

In Deel 4 zullen we ingaan op hun specifieke taak. In Deel 5 komen de vier personen aan de orde, die de dood hebben overwonnen, namelijk Henoch, Mozes, Elia en Jezus. Ook zullen we dan nog aandacht schenken aan de eerste vier zegelordelen uit Openb. 6.

De vier dieren in het hemelse troon gezicht

Broeders en zusters, in Deel 1 herinnerde ik u er aan, dat God aan Mozes de hemelse Tabernakel te zien gaf (Ex. 25:8-9,40; 24:15-18). Mozes moest de Tabernakel exact naar het voorbeeld van het hemelse tafereel bouwen. Ook de apostel Johannes van Patmos mocht de hemelse Tabernakel aanschouwen (Openb. 4:1-11, 6:9; 8:3; 15:5,8), maar hij moest hetgeen hij zag in woorden beschrijven (Openb. 1:19). Johannes wierp onder andere een blik op de troon van God. En daar zag hij vier “dieren” vol activiteit voor de troon van God. Indien we alle “zaken” die Johannes in de hemel zag naar de aardse Tabernakel “vertalen”, dan kan het niet anders dan dat de vier pilaren van de Voorhang in geestelijke zin verwijzen naar de vier “dieren”. We zullen die vier “dieren” eens nader bekijken.

Openb. 4:6-8 – *“6 En voor den troon was een glazen zee, kristal gelijk. En in het midden des troons, en rondom den troon, vier dieren, zijnde vol ogen van voren en van achteren. 7 En het eerste dier was een leeuw gelijk, en het tweede dier een kalf gelijk, en het derde dier had het aangezicht als een mens, en het vierde dier was een vliegende arend gelijk. 8 En de vier dieren hadden elkeen voor zichzelf zes vleugelen rondom, en waren van binnen vol ogen; en hebben geen rust dag en nacht, zeggende: Heilig, heilig, heilig is de Heere God, de Almachtige, Die was, en Die is, en Die komen zal.”*

De lezer die genoeg neemt met een oppervlakkige bestudering van dit schriftgedeelte, zal concluderen dat er in de hemel voor Gods troon vier verschillende dieren met ieder zes vleugelen waren, namelijk een leeuw, een kalf, een arend, en een dier met het gezicht van een mens. Maar we zouden ons toch zeker eens af moeten vragen: *“Waarom zijn er dieren, dus schepselen van een lage orde, voor Gods troon?”*

De vraag die daarna opkomt is, of er werkelijk van dieren sprake is, óf dat de Statenvertaling van de Bijbel wellicht tekort schiet.

Het Griekse woord dat met “dier, dieren” is vertaald, is “zoo-on” en betekent met name “een levend wezen of schepsel”. “Zoo-on” is afgeleid van het werkwoord “zao” dat “leven, onder de levenden zijn (niet levenloos, niet dood), ademen,” betekent, maar dan in de zin van “écht leven genieten, écht leven hebben dat die naam waard is”. Het wordt ook gebruikt voor “levend water, levenskracht in zichzelf hebben en op de ziel uitoefenen” én in metaforische zin “in de volle kracht en bloei zijn”.

Als we even stilstaan bij deze betekenissen, dan ligt de conclusie voor de hand, dat Johannes geen dieren zag zoals wij die kennen. Neen, Johannes zag levende wezens met een voor ons geweldige en onbegrijpelijke levenskracht.

De volgende vraag die opkomt is, of er sprake was van vier verschillende levende wezens, die er respectievelijk als een leeuw, kalf, mens en arend uitzagen.

Laten we daarvoor eens in het Oude Testament in Ezech. 1 gaan lezen. Want daar zag de profeet Ezechiël vier “dieren” voor Gods troon met vier vleugelen. Johannes van Patmos overigens zag “dieren” met zes vleugelen. Waarom dit verschil? Ik heb er niet direct een verklaring voor. Wellicht omdat het troongezicht voor menselijke stervelingen zo ontzagwekkend is, dat de menselijke waarneming gewoon te kort schiet?

Ezech. 1:1,4-6,10 – *“1 In het dertigste jaar, in de vierde maand, op den vijfden derzelve maand, als ik in het midden der weggevoerden was bij de rivier Chebar, zo geschiedde het, dat de hemelen werden geopend, en ik gezichten Gods zag. ....*
4 Toen zag ik, en ziet, een stormwind kwam van het noorden af, een grote wolk, en een vuur daarin vervangen, en een glans was rondom die wolk; en uit het midden daarvan was als de verf van Hasmal, uit het midden des vuurs. 5 En uit het midden daarvan kwam de gelijkenis van vier dieren; en dit was hun gedaante: zij hadden de gelijkenis van een mens; 6 En elkeen had vier aangezichten; insgelijks had elkeen van hen vier vleugelen.....
10 De gelijkenis nu van hun aangezicht was het aangezicht eens mensen, en het aangezicht eens leeuws hadden zij vier aan de rechterzijde; en ter linkerzijde hadden die vier eens ossen aangezicht; ook hadden die vier eens arends aangezicht.”

Allereerst wil ik opmerken dat ook nu de vertaling met “dieren” weer tekort schiet, in dit geval vanuit het Hebreeuws. Het Hebreeuwse woord dat met “dier, dieren” vertaald werd, is “chaj” (חַי), in het meervoud “chajot” (חַיִּוֹת), en betekent letterlijk “een levend wezen”, hoewel met name de dieren ermee worden aangeduid. Het woord is afkomstig van het werkwoord “chajah” (חָיָה) dat “leven” betekent.

Ook Ezechiël zag dus levende wezens en deze levende wezens leken op mensen. Ezech. 1:5b – “..... zij hadden de gelijkenis van een mens;”. Máár ....., élk van de levende wezens had vier verschillende aangezichten, namelijk van een mens, een leeuw, een os (Johannes spreekt van een kalf) en een arend.

De conclusie moet zijn, dat zowel Johannes als Ezechiël vier levende wezens zagen, die op mensen leken. Het waren dus geen dieren en ze leken niet op dieren. Neen, zij leken op mensen! Elk levend wezen had echter vier aangezichten, namelijk van een leeuw, een mens, een os en een arend. De vier levende wezens leken dus erg op elkaar.

Wie zijn deze vier levende wezens?

Broeders en zusters, laten we eens proberen om de identiteit van deze levende wezens te achterhalen.

Leest u daartoe eens Ezech. 10. De profeet Ezechiël zag opnieuw het hemelse troongezicht dat hij eerder in Ezech. 1 bij de rivier Chebar zag. Maar hij spreekt nu niet meer van “dieren”, cq. “levende wezens”. Nu spreekt hij van “cherubs”, ook wel aangeduid met “cherubim”.

Ezech. 10:15,20-22 – *“En die cherubs hieven zich omhoog; dit was hetzelfde dier, dat ik bij de rivier Chebar gezien had..... 20 Dit is het dier, dat ik zag onder den Gods Israëls bij de rivier Chebar; en ik bemerkte, dat het cherubs waren. 21 Elkeen had vier aangezichten, en elkeen had vier vleugelen; en de gelijkenis van mensenhanden was onder hun vleugelen. 22 En aangaande de gelijkenis van hun aangezichten, het waren dezelfde aangezichten, die ik gezien had bij de rivier Chebar, hun gedaanten en zij zelve; zij gingen ieder recht uit voor zijn aangezicht henen.”*

Cherubs of cherubim lijken gezien de beschrijving van Johannes en Ezechiël bepaalde “engelachtige wezens” te zijn. Zoals echter uit de gehele Bijbel blijkt, zijn het desondanks toch totaal andere wezens dan engelen. Terwijl engelen tot de dienst van God worden uitgezonden (Hebr. 1:14), vindt men de cherubs alleen dáár waar God Zelf is, uitsluitend dáár waar zijn heerlijkheid zich openbaart.

Laten we daarom nóg eens een schriftgedeelte van de profeet Ezechiël lezen. Het blijkt dan dat de vier “dieren” representatief zijn voor de heerlijkheid van God.

Ezech. 3:12-13 – *“12 Toen nam de Geest mij op, en ik hoorde achter mij een stem van grote ruising, zeggende: Geloofd zij de heerlijkheid des HEEREN uit Zijn plaats! 13 En ik hoorde het geluid van der dieren vleugelen, die de een den ander raakten, en het geluid der raderen tegenover hen; en het geluid ener grote ruising.”*

De Heilige Geest koppelde Gods heerlijkheid direkt aan de vier “dieren”.

Wilt u het nog duidelijker?

Zeven dagen ná het visioen bij de rivier Chebar (Ezech. 1-3) droeg God aan Ezechiël op om naar de vallei te gaan. En wat zag hij daar? Hij zag de heerlijkheid van de Heer zoals hij die ook bij de rivier Chebar had gezien.

Ezech. 3:23 – *“En ik maakte mij op, en ging uit in de vallei, en ziet, de heerlijkheid des HEEREN stond aldaar, gelijk de heerlijkheid, die ik gezien had bij de rivier Chebar; en ik viel op mijn aangezicht.”*

Ezechiël personifieert dus de heerlijkheid van de vier “dieren” met de heerlijkheid van de Heer. Dié heerlijkheid stond daar. En, broeders en zusters, een immaterieel begrip als heerlijkheid kan alléén maar “staan” als God daar in eigen Persoon stond.

De vier “dieren” zijn dus vier cherubs en zij zijn de heerlijkheid des HEEREN.

In het Hebreeuws is een “cherub” een “keroev” (כְּרוּב), in het meervoud “keroeviem” (כְּרוּבִים). De herkomst van dit Hebreeuwse woord is echter niet bekend, maar hiermee raken we wél de kern. Want wie kent immers de herkomst van onze Almachtige en Eeuwige God? Hij bestond altijd al en Hij is afkomstig van vóór de oorsprongen van het leven.

Ja, broeders en zusters, de “cherubs” wijzen op de uiterst heilige tegenwoordigheid van God in al Zijn goddelijke activiteit, heerlijkheid, alwetendheid en Opstandingskracht. De cherubs zijn als het ware levende dragers van Gods heerlijkheid. De cherubs maken God, Die een voor zondige stervelingen als de mensen absoluut helder en ontoegankelijk vurig Licht bewoont (1 Tim. 6:16), als het ware zichtbaar. Want geen mens kan God zien en blijven leven (Ex. 33:20). En hoewel de geweldige profeet Ezechiël dat fantastische troongezicht kreeg, een voorrecht dat slechts enkelen ooit ten deel viel, was ook hij net als Mozes en alle andere mensen niet in staat om God wérkelijk te aanschouwen.

Ezech. 1:26-28 – *“26 En boven het uitspanseel, hetwelk was boven hun hoofden, was de gelijkenis eens troons, als de gedaante van een saffiersteen; en op de gelijkenis des troons was de gelijkenis als de gedaante eens mensen, daarboven op zijnde. 27 En ik zag als de verf van Hasmal, als de gedaante van vuur rondom daarbinnen, van de gedaante Zijner lenden en opwaarts; en van de gedaante Zijner lenden en nederwaarts, zag ik als de gedaante van vuur, en glans aan Hem rondom. 28 Gelijk de gedaante van den boog, die in de wolk is ten dage des plasregens, alzo was de gedaante van den glans rondom; dit was de gedaante van de gelijkenis der heerlijkheid des HEEREN; en als ik het zag, viel ik op mijn aangezicht, en ik hoorde een stem van Een, Die sprak.”*

In zijn beschrijving van die ontzagwekkende en uiterst heilige God kwam Ezechiël niet verder dan de uiting van: *“Ik zag de gedaante van een mens en de gedaante van vuur”*.

Het was dit vuur dat hem opviel, toen hij de gedaante van de vier levende wezens aanschouwde.

Ezech. 1:13-14 – *“13 Aangaande de gelijkenis der dieren, hun gedaante was als brandende kolen des vuurs, als de gedaante der fakkelen; datzelfde vuur ging steeds tussen die dieren; en het vuur had een glans, en uit het vuur kwam een bliksem voort. 14 De dieren nu liepen en keerden weder als de gedaante van een weerlicht (lett. ‘bliksem’).”*

Het vuur in de gedaante van de vier levende wezens komt in het bijzonder naar voren in het hemelse troongezicht dat óók de profeet Jesaja eens uit genade mocht ontvangen.

Jes. 6:1-3 – *“1 In het jaar, toen de koning Uzzia stierf, zo zag ik den Heere, zittende op een hogen en verheven troon, en Zijn zomen vervullende den tempel. 2 De serafs stonden boven Hem; een iegelijk had zes vleugelen; met twee bedekte ieder zijn aangezicht, en met twee*

bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. 3 En de een riep tot den ander, en zeide: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol!”

Over vuur wordt in de Statenvertaling niet gesproken. We lezen (slechts) dat Jesaja zogenaamde “serafs” rondom de troon van God zag. Zij hadden zes vleugelen en riepen voortdurend “Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen!”

Hoewel hier serafs genoemd, is hier in feite sprake van dezelfde levende wezens (cherubs) die Johannes van Patmos en Ezechiël aanschouwden. Want de overeenkomst tussen Jes. 6:1-3 en Openb. 4:6-8 is onmiskenbaar.

Openb. 4:6-8– *“6 En voor den troon was een glazen zee, kristal gelijk. En in het midden des troons, en rondom den troon, vier dieren, zijnde vol ogen van voren en van achteren. 7 En het eerste dier was een leeuw gelijk, en het tweede dier een kalf gelijk, en het derde dier had het aangezicht als een mens, en het vierde dier was een vliegende arend gelijk. 8 En de vier dieren hadden elkeen voor zichzelf zes vleugelen rondom, en waren van binnen vol ogen; en hebben geen rust dag en nacht, zeggende: Heilig, heilig, heilig is de Heere God, de Almachtige, Die was, en Die is, en Die komen zal.”*

Maar hoe zit het dan met dat vuur? Waarom gebruikte Jesaja dan de term “seraf” in plaats van “cherub”?

De Heilige Geest benadrukte aan hem een bijzonder aspect (functie, taak) van de cherubs. Ezechiël beschreef de gedragingen van de vier levende wezens en merkte daarnaast op dat zij één en al vuur waren. Jesaja’s aandacht echter was vooral op dit vuur gericht en daarom noemde hij hen “serafs” in plaats van “cherubs”. Want het woord “seraf” (in het Hebreeuws “saaraaf” – שרף) komt van het werkwoord “saaraf” (שרף) dat “in brand staan, verbranden, absorberen door vuur, verteren door vuur” betekent. Maar het bijzondere is, dat het hier geen normaal vuur betekent, maar een absoluut vernietigend en verterend vuur. Het is dan ook een totaál ander vuur dan bijvoorbeeld het vuur voor het branden van wierook of kaarsen of offerandes. Daar worden daarom in het Hebreeuws geheel andere woorden voor gebruikt.

Broeders en zusters, we zien dus dat het vuur rondom en in de gedaanten van de cherubs, cq. de serafs, een absoluut verterend en vernietigend vuur is, dat direkt op God wijst.

Ex. 24:17 – *“En het aanzien der heerlijkheid des HEEREN was als een verterend vuur, op het opperste diens bergs, in de ogen der kinderen Israëls.”*

Deut. 4:24 – *“Want de HEERE, uw God, is een verterend vuur, een ijverig God.”*

Hebr. 12:29 – *“Want onze God is een verterend vuur.”*

Ieder die onbevoegd (dat wil zeggen, wiens onheilige leven niet verzoend is door Jezus’ Bloed) in Gods nabijheid komt, wordt volkomen verteerd door dit vuur.

Het was met dit vuur, verborgen in het Zwaard van het Woord van God (Efez. 6:17) dat de cherubim de Hof van Eden bewaakten tegen onbevoegden (Gen. 3:24).

Broeders en zusters, wat is het dan voor een oneindige genade dat wij, eens arme en diep in onze misdaden voor eeuwig verloren zondaren, door Jezus’ Offer nu tóch in de nabijheid van God mogen komen. Welk een geweldige boodschap van de gescheurde Voorhang! Want het is ook dit oordeelsvuur dat voor Gods kinderen veranderde in een genadevuur. Uit genade verteerde dat vuur onze zonden en rechtvaardigde ons.

Jes. 6:6-7 – *“6 Maar een van de serafs vloog tot mij, en had een gloeiende kool in zijn hand, die hij met de tang van het altaar genomen had. 7 En hij roerde mijn mond daarmede aan, en zeide: Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd; alzo is uw misdaad van u geweken, en uw zonde is verzoend.”*

Matt. 3:11 – *“Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen.”*

Mark. 9:49 – *“Want een ieder zal met vuur gezouten worden, en iedere offerande zal met zout gezouten worden.”*

Hand. 2:3 – *“En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.”*

1 Petr. 1:7 – *“Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus;”*

Broeders en zusters, ik heb u verklaard dat “seraf” (in het Hebreeuws “saaraaf” – שרף) afkomstig is van een werkwoord (“saaraaf” – שרף) dat “verterend verbranden” betekent.

Maar wát betekent het woord “seraf” nu eigenlijk letterlijk? Hou u vast .....

“Seraf” betekent letterlijk *“een bepaalde soort vurige, giftige slang met een kleur als koper”*.

De uitdrukking “vurige” slang wordt gebezigd wegens het brandend gevoel van het gif.

Ieder kind van God zal nu denken: *“Maar de slang is toch (ook) het beeld van Satan, van demonen?”* Inderdaad!

Maar eens gebruikte God dodelijk giftige slangen om Israël voor hun zonden te straffen.

Doch Mozes maakte een koperen slang die genezing en redding bracht. Als men was gebeten en men op die koperen slang blikte, werd men genezen.

Num. 21:6-9 – *“ Toen zond de HEERE vurige slangen onder het volk, die beten het volk; en er stierf veel volks van Israël. 7 Daarom kwam het volk tot Mozes, en zij zeiden: Wij hebben gezondigd, omdat wij tegen den HEERE en tegen u gesproken hebben; bid den HEERE, dat Hij deze slangen van ons wegneme. Toen bad Mozes voor het volk. 8 En de HEERE zeide tot Mozes: Maak u een vurige slang, en stel ze op een stang; en het zal geschieden, dat al wie gebeten is, als hij haar aanziet, zo zal hij leven. 9 En Mozes maakte een koperen slang, en stelde ze op een stang; en het geschiedde, als een slang iemand beet, zo zag hij de koperen slang aan, en hij bleef levend.”*

Hoe bijzonder is het, dat we het woord “seraf” terug mogen zien in de term “vurige slang”.

Een “slang” is in het Hebreeuws “naachasj” (נחש). Een “vurige slang” is in het Hebreeuws “naachasj saaraaf” (נחש שרף), dus letterlijk een “seraf-slang” ofwel een “brandende slang”.

Dat wil zeggen een specifieke koperkleurige slang met een uiterste pijnlijk en dodelijk gif.

Déze slangen beten het volk Israël.

Maar, broeders en zusters, hallelujah! Élke zondige en gebeten Israëliet die de door Mozes in Gods opdracht vervaardigde koperen slang aanzag, die werd gered. Omdat hij blikte op de “seraf-slang” van de Heer!

Oh, hoe wondervol is toch Gods grote Liefde. Wat een geweldig schaduwbeeld. De koperen slang wijst toch immers op onze Heiland Jezus aan het kruis, Die voor ons het oordeel over onze zonden droeg, opdat wij genade zouden ontvangen. Jezus moest toch immers als een slang worden uitgebeeld, omdat Hij volkomen tot zonde werd gemaakt door onze schuld (1 Petr. 2:24; Jes. 53:2-5).

Broeders en zusters, Jezus Zelf vereenzelvigde Zich met die koperen slang, want dit zijn Zijn eigen woorden in Joh. 3:14-15 – *“En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden; Opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”*

Jezus droeg de schuld en de straf in onze plaats. Hij werd tot zonde gemaakt voor onze redding. Hij werd als een slang door onze zonden.

Maar, broeders en zusters, hét grote wonder was, dat in Jezus Christus het verterende en alles vernietigende goddelijke oordeelsvuur (van de cherubs) óók werd veranderd in een nét zo machtig en krachtig genadevuur, dat thans al onze zonden verteert en wegbrandt.

Eens verhinderde Jezus in het beeld van de cherubs met het vlammeende zwaard van het Woord van God met rechtvaardige gestrengheid en op dodelijk vernietigende wijze de toegang tot hemel voor de mens (zie Deel 2). Hoé vernietigend zien we in 1 Kron. 21:14-16 waar de Engel des Heeren met Zijn Zwaard zeventigduizend mensen doodde.

Maar nú werd Jezus als onze Heiland de Weg (naar de hemel) en het (eeuwige) Leven voor een ieder die Hem aanneemt. De sterke Jezus, de Cherub Die Zelf een verterend en

vernietigend vuur was, moest een nederige Dienstknecht en een teder en schijnbaar zwak Offerlam worden, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt (Joh. 1:29,36). Zou het niet mede hierom zijn geweest, dat Jezus Zijn karakter moest prijsgeven en gehoorzaamheid moest leren (Hebr. 5:8)? Hij, Die God Zelf was en met strengheid (hoewel rechtvaardig) oordeelde, moest Zichzelf prijsgeven en volkomen vernietigen. Niet alleen Zijn natuurlijke lichaam, maar vooral Zijn eigen karakter. Hij moest leren om medelijden met de mensen te hebben, die zichzelf niet konden verlossen en afstevenden op een eeuwig verderf (Fil. 2:6-8; Hebr. 4:15). Dáárom scheurde het Voorhangsel toen Hij overwon aan het kruis. Dáárom wordt het Voorhangsel óók het vlees van Jezus genoemd (Hebr. 10:20). En dáárom is alle eer en aanbidding voor het Lam bestemd (Openb. 4 en 5).

Broeders en zusters, het is interessant om te weten dat in de Joodse godsdienst het schriftuurlijke bewijs voor bepaalde conclusies ten aanzien van de Schrift vaak gevonden wordt door de Hebreeuwse getalswaarden van bepaalde woorden of uitdrukkingen met elkaar te vergelijken. Hebreeuwse letters hebben immers niet alleen taalkundige, doch ook cijfermatige waarde. Op grond van deze methode kan de koperen slang van Mozes eveneens als een beeld van de Messias worden gezien. Want de getalswaarde voor zowel "slang" (נָחָשׁ) als voor "Messias" (מָשִׁיחַ) is exact gelijk, namelijk 358.

Wie zijn dus uiteindelijk de vier levende wezens, cq. cherubs (cherubim), cq. serafs? Zij zijn Gods oneindige grote, vurige en zonden verterende heerlijkheid, uitgedrukt in onze lieve Heiland Jezus Christus. Omdat Jezus Zelf het Beeld van God de Vader is (Hebr. 1:3) en Jezus en de Vader één zijn (Joh. 10:30; 17:21), zien we in Hem ook de heerlijkheid van God de Vader.

Als Gods Zoon was Jezus vanouds in de gestaltenis van God. Hij was het Woord en de grote Schepper van hemel en aarde (Joh. 1:1-4,14; Hebr. 1:10). En Hij was ontzagwekkend en vreselijk ontoegankelijk middels vurige cherubs en serafs. Maar Hij maakte Zich openbaar en zichtbaar voor verloren zondaren, toen Hij als een nederig Mens en een Dienstknecht op aarde geboren werd. En Hij stierf zelfs om onze zonden weg te wassen met Zijn eigen Bloed en weg te branden met Zijn verterende vuur. In Jezus wordt de onbegrijpelijke heerlijkheid van God de Vader en de intense Liefde van Zijn hart zichtbaar en verklaard.

Fil. 2:6-11 – "6 Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; 7 Maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; 8 En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises. 9 Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; 10 Opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. 11 En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders."

Cherubs zijn voor ons stervelingen dus nauwelijks te vatten en te omschrijven. Wellicht wordt het ons iets duidelijker als we hun betekenis als volgt analyseren:

1. Cherubs verwijzen naar de volledige heerlijkheid en de aanwezigheid van de Drie-enige God. In het bijzonder naar Jezus, de Zoon, Die één is met de Vader, én naar de Heilige Geest.
2. Omdat Gods heerlijkheid onverbrekkelijk deel van Hem uitmaakt, zijn de cherubs ook God.
3. De cherubs zijn óók het onbeschrijfelijke vuur, dat God omringt. Een vuur van verterend en vernietigend oordeel, maar ook van onbegrijpelijke genade voor ieder mens die Jezus aanneemt als zijn Verlosser.
3. Omdat God Zelf een verterend vuur is, zijn de cherubs opnieuw toch ook weer God Zelf.

Broeders en zusters, laten wij toch dit grote geheim niet proberen met ons verstand te doorgronden. Slechts de Heilige Geest kan het ons verklaren en werkelijk met onze geest doen verstaan.

Tot besluit van dit deel nog één opmerking.

Vindt u niet met mij, dat het gebruik door de Statenvertaling (Ezech. 1; Openb 4-6) van het woord “dieren”, die qua rangorde lagere schepsels dan mensen zijn, bijna als een profanatie (ontheiliging) van God in de oren klinkt? Zeker hebben de bijbelvertalers het niet zo bedoeld, maar ik denk dat het goed is om voortaan steeds de uitdrukking “levende wezens” te gebruiken. Ook de Amplified Bible bedient zich van deze terminologie (“living creatures”).

Volgende week vervolg ik deze studie met het onderzoeken van de taak van de vier levende wezens. Moge onze Heiland u deze week rijkelijk zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)